

AHMED GÜNBAŞ
YILDIZ

Sahibini
Arayan
Mektuplar

AHMED GÜNBAŞ YILDIZ

1941 yılında Tokat'ın Reşadiye kazasına bağlı Kızılcaören köyünde doğdu. Annesi Saniiye Hanım, babası Haydar Bey'dir. Öğrenimine köyünde başladı ve on yaşına kadar orada sürdürdü. Daha sonra babasının işi dolayısıyla Ankara'ya yerleşen ailenin bir ferdi olarak, Hüseyin Güllüođlu Ortaokulu ve Yeni Mahalle Lisesi'nde öğrenimine devam etti. Bu arada edebiyata ilgi duydu ve şiirler yazdı. İlk zamanlarda şiir bir tutku hâline gelmişken, zamanla edebiyatın diğer dallarına da ilgi duymaya başladı. Hikâyeleri ve makaleleri muhtelif dergi ve gazetelerde yayınlandı.

Ahmed Günbaş Yıldız, asıl yükselişini romanla yaptı, romanda karar kıldı. "Çiçekler Susayınca", "Yanık Buğdaylar" ve "Figan" romanları muhtelif gazetelerde tefrika edildi ve daha sonra kitap hâline getirildi. Bunu diğer romanları takip etti.

Yazar, eserlerinde Türk toplumunun her kesimini ele aldı ve işledi. İyi ve kötü yönleri ile insan ve toplum arasındaki etkileşimin ötesindeki sebepleri tespit ederek gözler önüne serdi. Ayrıca çözüme yönelik ipuçları da verdi.

Yazar evli ve dört çocuk babasıdır.

Yayımlanmış eserleri:

1- Çiçekler Susayınca	25- Aşka Uyanmak
2- Yanık Buğdaylar	26- Bahçemde Hazan (şiir)
3- Gurbeti Ben Yaşadım	27- Figan
4- Ülkemin Açmayan Çiçekleri	28- Sitem
5- Al Yüreğim Senin Olsun (şiir)	29- Siyah Güller
6- Benim Çiçeklerim Ateşte Açar	30- Hülyalar Hüzün Açtı
7- Aynada Batan Güneş	31- Güneşe Matem Düştü
8- Dallar Meyveye Durdu	32- Leyl Işıkları
9- Bir Dünya Yıkıldı	33- Günahın Rengi
10- Üç Deniz Ötesi	34- Yıllar Geriye Dönse
11- Sevdalar Sözde Kaldı	35- Seni Unutmaya Gücüm Yetmedi
12- Sahibini Arayan Mektuplar	36- Sevmekten Korkuyorum
13- Hayata Dair Notlar (deneme)	37- Ona Secde yakışıyor
14- Gün Sular Akşamın Mateminden (şiir)	38- Gül ve Hüzün
15- Afedersin Hayat	39- Kiralık Hayaller
16- Gelirim (şiir)	40- Orada da Yıldızlar Kayar mı?
17- Yürekte Büyüme	41- Kayıp Sabahlar
18- Sokağa Açılan Kapı	42- İstanbul Yüzlü Kadın
19- Boşluk	43- Kendimi Unutup Sana Ağladım
20- Sular Durulursa	44- Efkâr Vakti
21- Ekinler Yeşedikçe	45- Babamdan Sonra
22- Mavi Gözyaşı	46- Kelebekler Gamsız Uçar
23- Azat Kuşları	47- Beyaz Atlı
24- Gönül Yarası	48- Kaderin Çağırdığı Yerdeyim
	49- Aşk Diye Bir Şey

Seni yazmaya karar verdim Can... Henüz baharını yaşadığım hayatıma bu ikinci kez doğuşundu. Masum, macerasız ve günahsız...

Birincisinde ansızın kopup gidişinin, o çocuksu düşüncelerimde bıraktığı izleri henüz silememişken, yeniden karşıma çıkışın...

Hasretin sevginin, daha doğrusu sensizliğin ne oluşunun sınırlarını çözemeyen yüreğim, hislerime boğuntulu yılların buhranlarını yaşatmıştı. Adını yeni yeni koymaya çalıştığım duyguların bir itirafı bu... Bütün benliğimi kuşatmışsın çocuksu dünyamın ve beni benden alarak bir vedalık anı bile çok görerek bensizliğine doğru yürümüşün hayatın...

Sessiz sedasız, bir gündeğümünde vaktin, çocuksu sevdalarımı güneşinden ayırıp, kalbimi beraberinde götürdüğünden bile habersiz, duygularımın yörüngesinden çıkıp gidişin, ütopya dünyalar kurdurmuştu bana, seni bulabilmem için...

El değmedik sevdalarım, analizini o günlerde yapamadığım sana tutsak duygularım ve ruhum seninle gitmişti o günlerde...

Bunu hep saklı tutmuştum etrafımdakilerden, ölümcül sınırlar kadar mahremdi herkesten... Ruhsuz bir bedenle yaşayışımı sezdirmemiştin, hayatı paylaştığım insanlara.

Bilmem, hatırlıyor musun hâlâ o günleri?... Doğuşlar ve batışlar, kanıma giren heyecanlarımdı benim. Sabahları, evimizin

daracık penceresinden doğuşların tülleşmelerini seyredebilmek için beklerdim... En uç basamaklardaydı bakışlarım, dünyaya ilk göz kırplışların yansımalarının fotoğraflarını hafızama kazımak için...

Akşam guruplarının doyumsuzluk seremonileri vururdu beni. Ve akşamları coşkulu heyecanlarımla beklerdim... Şimdilerde senin, hayatıma ikinci kez doğuşun düşmekte aklıma... Batışlar, artık duygularımda doyumsuzluk dekorlarını kuran, romantik tablolardan ibaret göz bebeklerimde... Güneşin doyumsuzluk anlarındaki kadar romantik, onun kadar anlamlı mesajlar vermekte seni hatırlayışım...

Hâlâ hayatıma ilk doğuşun iklimleri hakimken, onun hüznleriyle yüreğim çırpınırken, genç kızlık çağlarımda ansızın, tıpkı gidişindeki muamma gibi karşıma çıkışın, belirsizlik ifade eden ufuklarında, el yordamıyla dolaştırmakta bu çaylak yüreğimi...

Senden bana kalan tek tecrübem, vedaların buruk oluşunu ezberletmiş oluşun...

Can o çocuksu duygular, yüreğimi burkan isimsiz acılar, adımı koyamadığım hasretin adı, aşk mıydı?

O çocuk yüreği aşkı tanır mıydı sence?... Beni o bilmediğim, tanımadığım duyguların peşine düşüren, sensizliğin ateşinde acımasızca pişiren, yıllar mı öğretmişti çaylak yüreğime sevdaları?...

Hayatı üçe böldüm Can. Senden önce, senden sonra ve seninle olan diye... Senden öncesini anlayamadım... Seninle olduğum zamanları durdurmak gelirdi içimden... Sensizlik, o bir işkenceden farksızdı işte...

Hayatıma ilk doğuşun, hayata “Merhaba” deyişim kadar saf ve anlamlıydı... Çocuksu duyguların, beraberlik arzusunu kuşanmış anlar!..

İkinci doğuşun?... O, inanılmaz karşılaşmanın adı, belki de kader...

Seni düşünüyorum gecenin en ilerlemiş anlarında... Beyaz perdelerini çektim pencereimin, odamın içinde bir “Leyl” boğuntusunu önlemek için, en yüksek voltajına çevirdim düğmesini lambamın.

Kalemim, defterim hazır ve seni düşünüyorum şu an yazabilmek için... Bukadar zor bir zenaat olduğunu bilseydim, duyguların ak kâğıt üzerine yansıyışlarının, onları belgeselleştirebilmek için yüreklenmezdim inan...

Varlığımı esir eden bir sihrin, izdüşümleri olacaktı bunlar. Zor bile olsa başladım ve yazmalıyım seni Can... Muhteşem bir ajanda aldım bugün ve altın uçlu dolmakalem... Sana yazmak için hazırladığım mektupların zarflarını ve sevgiyi simgelediği söylenen pembe renkteki kâğıtları alıp, dosyasına yerleştirdim. Sana yazacağım her mektubun bende kalacak bir nüshası için yaptım bunu...

Zarfların üzerlerine daha şimdiden adını soyadını yazdım... Senin anlayacağın, yeni bir dönem başlattım hayatımda Can. Duygularımın pembe kâğıtlara altın uçlu kalemimle dantela gibi işleneceği günleri beklerken, seni anlatmaya cüret ettim, ajandamın herkesten mahrem sayfalarına...

Bütün hazırlıklarım tamam mektuplar için, postahanedeki kutu kiraladım ve numarasını not düştüm bugün internetteki adresine... İlk, ben yazmalıyım dediğin mektubunu sabırsızlıkla beklemeye koyulan kalbim, telaşlı atışlar içinde...

Seni yazmak istiyorum Can, ikinci doğuşun, akıllara durgunluk veren o karşılaşmasını yazmak için hazırladım duygularımı. O, inanılmazı gerçekleştiren sebeplerin ve o, mekânın öyküsünü... Akdeniz sahillerinin en ihtişamlı otelini düşünmekteyim şu an ve seni...

O ana şahit olan insanları... Yeşim’i ve Canan’ı... Akdeniz’in ılık, sevecen sularını... Hatırladıkça, sevincimi ve hatta bilmediğim se-

beplerle hüznümü artıran, romantizmi eşsiz kılan o Akdeniz gecelerini ve özellikle seni unutamıyorum...

Dolunaylı bir geceydi. Tam on beşinde... Başında kavak yellerinin esintilerinden habersiz, sihirli bakışlarıyla etrafındakileri büyüleyen, efsun bakışlı bir yosmayı andırıyordu gece... Yıldızlar salkım saçaktı gökyüzünde. Gecenin hüzünlü aydınlığının üzerine dantela gibi işlediği sihirli desenler oluşturmuştu yıldızlar...

Akdeniz'in ılık sularında yıkanıp durulanan muhteşem bir dekoru vardı gökyüzünün... Denizin hemen kıyısına, bir solukluk mesafe kadar sokulmuş, görkemli çay bahçesinin en manzaralı masasını seçmiştik oturmak için.

Martılar, o akşam daha değişik çırpıyorlardı kanatlarını, gemiler, daha anlamlı sinyaller veriyorlardı yollarını aydınlatan fenerleriyle ve sandallar, daha gizemli oynuyorlardı Akdeniz'in sularıyla o akşam...

Yeşim'le işte öylesine kaptırmıştık gönüllerimizi manzaraya. Çaylarımızı yudumluyorduk, doğanın sihri bırakmış gözlerimizi...

Çaylarımız hergünkünden değişikti o akşam... Ruhumun açlığını, hislerimin hazcılığını keşfettiğim anların baygınlığı içinde, silinmez fotoğraflar işliyordu hafızama manzara. Zamani, fotoğraflarda donduruyordum, sevdayı yüreğimde...

Hemen karşıımızdaki masaya oturmuşunuz. Yanındaki güzel bir kız ve sen... Bakışlarınız ilgimizi çekmişti, özellikle Yeşim'in...

Israrlı bakışlarınız düşüncemde fırtınalar koparmıştı... Güzel bir kızla, aynı masada oturan yakışıklı bir delikanlının, o şirin kıızı umursamadan bakışı kamçılıyordu düşüncelerimi...

Utancımдан fazla ilgilenmemiş olsam bile, yanaklarımda tutuşan alevlerin, yüzümdeki deriyi acımasızca dağıtışını hissediyordum.

Yeşim, dikkat kesilmişti bakışlarınıza. Ona, öfkeye susturucu takan bir azarla fısıldayışımı hiç unutmamışım:

– Ne yaptığını sanıyorsun sen?

Aldırış bile etmemişti bana Yeşim. İnanılmaz bir sorumsuzluk duygusu içindeydi hâlâ. Yudumlamaya çalıştığım çay, ne yapsam geçmiyordu boğazımdan. Derin bir soluk almıştım boğulmamak için. Gözlerimi kısarak yinelemiştim ikazımı:

– Yeşiiim!

Bozuntuya vermiyordu. Önce gülümsemişti, sizin masaya bakıp. Başını usulca eğerek selamlamıştı sizi... Bunalmıştım öfkemden. Aklımı atmamak için direniyordum sanki. Bir erkek vardı karşımızdaki masada ve arkadaşım o tanımadığımız insanları selamlıyordu ikazlarıma aldırış etmeden. Bu anlamda hiçbir erkeğe bakmamıştım hayatımda. Utanç, beni boğmak üzereydi. Gözlerimi kapamıştım, dişlerimi sıkıp. Kulağımın dibinden gelen bir ses ürpertiyordu beni. Gözlerimi açıp sesin sahibine bakmıştım... Az önce, senin yanında oturan genç kızdı... Sevimli, şirin ve ılıktı sesi. Gözlerinin içi gülüyordu bakarken. Mahcuptu, gözlerinden yansıyan pırıltılar ezikti biraz:

– Merhaba!

Suskun ve oldukça şaşkındım gözlerinin içine bakarken:

– Merhaba, diyebilmişim sadece.

Ellerini masanın üzerine dayamıştı, soluğunu hissedeceğim kadar yakındı bana...

– Aynı otelde bitişik odalarda kalıyoruz. Abimle birlikte gelmiştik. Sıkıldım arkadaşsızlıktan. Sizlere de kanım kaynadı, bizi de aranıza alır mısınız?

Yeşim veriyordu cevabını:

– Tabii, neden olmasın?

– Ağabeyim de gelebilir mi?

Gözlerime anlamlı bakıp, bir anlık duraklamıştı. Tepkimi ölçmek istiyordu anlaşılın. Keskin bir bakış uzatmıştı Yeşim gözlerini ve benim fikrimi almadan vermişti kararını:

– Buyursun ne demek?

Donup kalmıştım. Masamıza bir genç kız, dahası, hiç tanımadığımız bir delikanlı gelecekti... Ben donmuştum, o hayat dolu kızın gözlerinin içi gülüyordu... Evet, benim damarlarımdaki kanın donmuş olmasını sezmiş olmasına rağmen sevinçten uçuşuyordu:

– Teşekkür ederim. Çok çok teşekkür ederim...

Belliki sıkılmıştı yalnızlıktan, Akdeniz sahillerinin göz kamaştırıcı manzaralarının arasında bile olsa...

Bilmem neden? Kalbimin atışları değişmişti. Heyecandan soluk alabilmek için çırpırırken, sen geliyordun masamıza ve Canan...

Yer açmıştı Yeşim, oturabilmeniz için. Oturur oturmaz, ilk o tanıtmıştı kendisini. Sempatik, şirin, sevecen yürekli kız. Sevinçten uçuşan bir gönlü vardı onun. Ben hâlâ gözlerimi kilitlediğim masanın üzerinden çekip alamıyordum...

Yeşim’le tokalaşmıştı önce.

– Merhaba, adım Canan. Almanya’dan tatil için gelmiştik ağabeyimle... O da uzatmıştı elini...

Yeşim ikinizle de tokalaşmıştı... Gözlerimi usulca aralayıp yükseltmişim bakışlarımın ufkunu. O ses, o manzara, andıkça hayatımın anlamlı nostaljilerinden birisi olmaya hak kazanıyordu.

– Kusura bakmayın diyordun, kardeşim sıkıldı da. Adım Can...

– Memnun oldum, benim adım da Yeşim. Üniversiteyi bitirdik bu yıl ikimiz de... Biz ölümüne iki arkadaşız. Ailelerimiz de bizim kadar içli dışlıdır... Aynı sokağın çocuklarıyız.

– Memnun oldum...

Bu isim beynimde inanılmaz bir fırtına estiriyordu... Biraz daha kaldırmıştım başımı, kaçamak bir bakış uzatmıştım yüzüne. İçimde adını koyamadığım bir yanma olmuştu...

Sıra bana geliyordu. Nefesim boğuntuluydu ne yapsam... Sık sık yutkunuyordum bu yüzden. Hayatımda böylesi emrivakileri hiç, ama hiç yaşamamıştım... Bu tarz yadırgatıcıydı benim için. Erkek arkadaşım olmamıştı hiç. Çocukluk yıllarımın dışında. Bir genç kızın, lekesez duru bir hayatının olması gerekliliğine inanıyordum... Yuva kurabileceği erkeğin, gerdek odası kapısını pörsütmemiş, muncıklanmamış bir vicdanla aralaması gerekiyordu ve benim inancıma göre bu şarttı... İşte bunun için hareketlerime ve davranışlarıma özen göstererek yaşamaya çalışıyordum...

Yeşim benim doğrultumda değildi... Beni çok sevmesine rağmen çok saf ve budalaca kabullerimin olduğunu savunurdu. Çok engellemiştim onu. Kızdığı hatta kırıldığı anlar bile olmuştu bana bu yüzden.

Onsuz yapamıyordum... O da bensiz... Duygularımın, hatta sır dağarcığımdaki gizlerin çoğunu açmıştım ona. Sadece ve sadece onunla paylaşırdım sırlarımı. Beni ezberleyen tek arkadaşımı Yeşim...

Sade ve duru bir hayattı yaşamaya çalıştığım... Gönül kapılarımı kapalı tutsam bile insandım... Benim de hülyalarım vardı, rüyalarım ve duygu yüklü bir yüreğim... Kendime has ütopya larım vardı, kurup yönettiğim dünyalarım vardı... Benim yönettiğim dünyalarda insanlar kirletilmezlerdi. Benim ütopya larımda hülyalarım süslerdi yeryüzünü. Kan, kin ve haklara tecavüzler olmazdı. Rüşvetler, fuhuşlar bağışlanmayan kirliliklerdi. Oralarda para asalet değildi. Güç değildi, korkunun saygınlığını benimseyen, ilkesiz kuralsız jakobenlikler değillerdi.

Tecavüzler olmaz benim ütopya larımda. Şehvet sarası tutan bakışların kendisine zemin bulamayışını yaşar orada gönüller... Erkeklerini aldatmayan kadınların, kadınlarına ihanet etmeyen erkeklerin yaşadığı bir ütopya dır hülyalarımıdaki ülke.

Hep orada yaşarım, çocuksu saf kirletilmemiş duyguların, günaha bulanmamış yüreklerin güzelleştirdiği, gönlümce hür dolaştığım sokaklar, caddeler, şehirler ve sahillerin oluşturduğu ülkede.

Manevi iklimlerin hazzına kapılan gönüllerin, bulandırılmamış kaynağından içtiği, kabalıkların silindiği, sırat köprüsü inceliklerin yaşandığı, ruhların yaratıcısıyla aracısız buluştuğu, secdelelerinde saygı goncaları açan yüreklerin ülkesinde yaşamak... Sahi Can! Sen, secde goncalarının nefeslere dolan rayihasını hissettin mi hiç?...

Kalem, beni alıp nerelere götürdü?... Seni yazmaya çalışıyordum oturmuş... Hayatıma ikinci kez doğuşunu...

Sıra bana gelmişti. Gönül dağlarını aşındıran, en inanılmaz anımdı sanıyorum. Tıkanacak gibiydi nefesim Canan'la tokalaşırken... Sıranın bana geleceği anı bekleyen yüreğim parmaklarım kadar titrekti:

– Merhaba, diyordu, elini uzatırken gönlümde yer eden o kız. Titrek bir sesim vardı ona cevap verirken:

– Merhaba!

– Adım Canan.

– Memnun oldum, benim adım da Nergis.

Nasıl tuhaf bakmıştın, ismimi telaffuz edince. O siyah, mühür gözlerin kurşunlamıştı yüreğimi. Bir sihir vardı karşımda seni gördükten sonra, hislerimin kolayca çözemeyeceği kadar gizem dolu. İstikamet aramıştım gözlerim için. Kaçamak bakışların, sığınacağı bir mevki... Tanışmanın en çetrefil, en zor anlarını yaşıyorduk ikimiz. Elini uzatıyordun, bana tokalaşmamız için.

Elini uzatmıştın:

– Adım Can, diyordun.

Buram buram ter basmıştı vücudumu Can!... Bu, yüreğimin derinliklerine kazıdığım bir isimdi, çocuksu duygularımın masum sevdası adına...

Senin elin uzanmış tokalaşmamız için beklerken ben çocukluk yıllarımıza bir ufuk turu düzenliyordum maziye dönmüş... Büyüdüğüm, ilkokulu okuduğum, o bin beş yüz rakımlı köyün doruklarını, ormanlarını kırlarını, yaylalarını ve yamaçlarını geziyordum. Çocukluk günlerimdeki duygularımın peşine düşmüş. Işık hızı bir turdu bu...

Elin hâlâ havada bekliyordu gözlerimi açtığımda. Yeşim ve Canan bizi seyrediyorlardı. Ve sen ve sen Can, zor durumdaydın, benim kadar...

Elini çekmemiştin, ısrarla tokalaşmamız için bekliyordun. Kırık bir gururun fotoğraflarını çekiyordu ürkek bakışlarım ve bir yandan da seni, düştüğün o zor durumdan kurtarabilmek için çırpınıyordum. Ne tuhaf!...

– Memnun oldum, diye mırıldanırken, bir fısıltıyla tamamlamaya çalışıyordum merasimi:

– Hoşgeldiniz.

Anladın ve derin bir mahcubiyetin çizgilerini yüz hatlarında bırakıp, elini usulca bırakmıştın masanın üzerine. Buruk, içli ve utançlıydın, yara alan gururunla. Belki de pişmanlık içindeydin masamıza geldiğin için... Belki de, değil Can, bunu okumuştum gözlerindeki incinmişlikten... Ve gözlerin şaşırtmıştı beni... Canan'ı, hatta Yeşim'i şaşırtmıştı kontrolden çıkan davranışım. Derin, ısrarlı ve baygın bir seyir tutturmuştum gözlerinde... Bu bir cevap arayışı aslında, içimdeki gizlerin depreştiği, çocukluk tutkularımın sorularına, bir cevap arayışı aslında bakışlarım... Kırık gururuna rağmen, dudaklarında bir sorun vardı, yanımızdakileri şaşırtan. Ne kadar içli bir sestir o, farkında mısın Can?...

– Afedersiniz. Nereli olduğunuzu söylemenizde bir sakınca var mı?

İrkildim, yeniden bakıyordum gözlerine. Gözlerin, gözlerini seni ele veren... Çocukluk yıllarımızda, masum yüreğime müh-

rünü silinmezliğe kazıyan gözlerin. Onlar sihirle doluydu eskisi kadar...

Yeniden maziye yolculuk için çıkartıyordu bu soru beni ve daha da yüreklendiriyordu umutlarımı. Adım “Can” demiştin, kendini tanıtırken.

Heyecanım ölümcül boyutlarda dolaşıyordu o an ve yüreğim nasıl direnmişti hayret:

– Ya siz, diye sormaktan alamamıştım kendimi. Ya siz?

“X ilçesi” diye mırıldandığında kalbimin yerinden sökülmeğe üzere olduğu vehmine kapılmıştı duygularım... Biraz daha artmıştı heyecanım. O isim. O isim senin dudaklarından duymak istediğim tek arzundu o an...

– Sakın x köyünden olduğunu söyleme bana. Gözlerinin renginden bakışlarının sihrinden yakalamıştım aslında seni...

– Oralıyım, demiştin ve devam ediyordun...

Kardeşin ve Yeşim, bizim diyaloglarımızın şokunda bir seyre bırakmışlardı kendilerini. Dut yemiş bülbüller kadar suskun ve merak doluydu ikisi de...

– İlkokul numaran 41’di değil mi?

– Evet, unutmamışsın. Ya senin numaran? 59 muydu?

– Evet 59’du.

– Can! diye haykırışım inletmişti çay bahçesini. Herkes susmuş bize bakıyordu o an.

– Hay Allah, tesadüflerin böylesi, inanılmaz bu?...

– Nergis... Fazla değişmemişsin inan. Başındaki örtü uzattı bençe işi. Saçların açık olsaydı, inan zorlanmazdım bu kadar. Kirli sarı bukle bukle uzayıp dökülürdü omuzlarına. Onları taradığın vakitlerde gözlerinin elaya dönük yeşilleri kaynaşır, güzelliğine bir şeyler eklerdi bakışların... Sen, ne iyi arkadaşımydın Nergis?..

- Can, heyecanlıyım. Kusura bakmıyorsun değil mi?
- Akrabayı üstelik. Yıllardır görüşmemiş olsak bile.
- Nerelerde, hangi şartlarda bir karşılaşma bu inanamıyorum hâlâ. Üniversiteyi bitireceğim, babam arkadaşımın seyahat mükâfatıyla ödüllendirecek bizi ve çocukluk yıllarımda tek arkadaşıyla karşılaşacağım. Tek ama vefasız, ayrılışlarda vedayı unutacak kadar gamsız bir arkadaşımın...
- Demek, üniversiteyi de bitirdin?
- Evet, ya sen?
- Ben de.
- İnşaat mühendisiyim şu an. Sen?...
- Gazetecilik.
- Yeşim'e bakıyordun, onun umursanılmadığı hissini silmek için-di bu.
- Ya sen Yeşim! Sen de oralı mısın?
- Yo, hayır. Biz, Nergis ile liseli yıllardan arkadaşız. Komşuyuz üstelik ve iyi bir arkadaşlık anlayışımız var onunla. Etrafımızdakilere en mükemmel örneklerini yansıtıyoruz bunun.
- Siz de bitirmiş olmalısınız üniversiteyi?
- Evet.
- Aynı bölüm mü?
- İşte o değil. Üniversite sıraları ayrı düşürmüştü bizi.
- Hangi fakülte?
- Ziraat fakültesi su ürünleri.
- Devam mı tamam mı?
- Devam. Mastır yapmak için sıvadım kollarımı.
- Kendi üniversitende mi?
- Henüz değil. Başka ülkeleri de araştırmaktayız şu an. Babam istiyor bunu daha çok. Belki de, Almanya kim bilir...

- Sevindiriz. Hatta, yardımcı bile oluruz elimizden geldiğince.
Bana bakıyordun Yeşim’i dışlamamışlığını belgeleyip:
- Ya sen Nergis?
- Bilmem, demiştim. Galiba tamam gibi...
- Pes mi diyorsun?
- Hayır. Bir dergi, belki de bir gazetenin köşesinde yer bulup yazabilmek...
- Duygusal bir kızdın sen, şiirlerin vardı hatırladığım kadarıyla, çiçeklere, yamaçlara, mevsimlere yazılmış.
- Yeşim şaşkındı, Canan ve biz... Çaylar içilmişti peş peşe o akşam... Konuşup kaynaşmıştık, sıcak duygular yaşamıştık Akdeniz akşamında... Yeşim kıskanıyordu belki.
- “Ne şanslı kızsın” dediğini çözüyordum bakışlarından... Daha önemlisi, oturmaktan bıkip sahil boyu yürüyüşe çıkmak fikriydi sunduğun. Canan’la Yeşim’i ince bir üslupla haberdar edip birlikte yürüyüşümüze müsaade isteyişin. Onları gerilerde bırakmıştık adımlarımızı açıp...
- O ses, o üslup, o, sözlerdeki incelik, buruk tepkilerine maruz kalışımız, Canan’la Yeşim’in... Her şeye rağmen birlikte yürüyüşümüz!... Unutamıyorum ne yapsam...
- Çocuklar, sizler aranızdaki yeni dostluğu geliştirirken, biz de Nergis’le çocukluk günlerimizin üzerindeki külleri deşeyerek dolaşsak! Ne dersiniz ha?...
- Aslında çok zor bir kabul vardı edalarında... Suskunluğun dilinden anlıyordum bunu. Unutamadım o anları Can... Önce biz yürümüştük mesafeyi açıp ve sonra onlar daha hızlanarak vermişlerdi tepkilerini...
- Çocukluk günlerimizin yadı, burçlardaki duygularla başlamıştı. Bir şey vardı aklımda seninle birlikte yürürken. Yeşim’in gözlerini yakından görebilmek... O anın yüz hatlarında oluşturduğu çizgilerin ifadesini zihnime kazıyabilmek...

Onu çok, ama çok engellemiştim bu hususlarda. Bir erkek arkadaşla yalnız dolaşmak. Azraili gibiydim tepesinde... Gönül dağlarının sarp, amansız kayalıklardan oluştuğunu anlatmışım ona... Üzerinin lavlarla buz tabakalarıyla kaplı olduğunu... Bazı mevkilerinin uçurumlarla kaplı olduğunu. Gönül kayalıklarının kaypak yollarında adresini yitirebileceğini anlatmışım... Yanılgıların, ölçüleri yanlış kullanmaktan kaynaklanışını, sapışların affetmeyeceğini insanı... Şekillenmemiş duyguların, dönüşü olmayan yollarda yürüteceğini insanı ve yitireceğini... O anlarda, bir çelişki vardı anlattıklarım ile yaşadıklarım arasında...

– Bu, çocukluktan kalan yılların saf, duru, art niyetsiz, o doğal arkadaşını karşısına çıkarsa bile, anlatamazdım galiba ona... Zorlanacaktım, çünkü bu mazerete kılıf giydirebilmek için yüreğim yetmezdi.

Onlarla aramızdaki mesafe oldukça açılmıştı... Yarım bir dönüş yaptırmıştı kafasına. Bana bir şeyler hissettirebilmek için yapıyordu bunu. Hemen önüne dönüyordu sana sezdirmemek için...

Bunu ilkeli kuralcı bir kız için yapıyordu. Beş on adım peşlerinden yürüyor olsak bile...

Suçluydum Can, birlikte yürüyordum seninle, onları ortak etmemiştik konuşmalarımıza... Çocukluk arkadaşlıklarının saklısı olmazdı aslında... Yalnız kalmamız için bir hak olmamalıydı bence mazeretin. Hem, o günlerin masumiyetini buluş çağlarına taşımak?... Onlarla paylaşmalıydık hatıraları...

Aklım onlardaydı ama, seninle yürüyorduk. Kırılmış olabilir miydi bana?... Seninle birlikte olmanın özlemine gölge düşürmüştü vehmim... Onu çok seviyordum Can. Çünkü o, benim biricik arkadaşımdı. İşte bu sebepten buruktu sevincim...

Bir cümle, bomba gibi düşmüştü gecenin sessizliğine. Hiç beklemediğim, hatta ileriki günlerde hatırladıkça zamansız bulduğum, düşünülmeden muhasebesi yapılmadan söylendiğine inandığım bir seslenişti teklifin...

Sen konuşuyordun... Bütün her şey susmuş sadece sen konuşuyordun. Can kulağıyla dinliyordum seni. Benim de hissettiklerimi ama söyleyemediklerimi de söylüyordun... Zamansız, muhasebesi yapılmamış sözler olarak yüreğime not düşsem de, duymak istediğim sözlerdi bunlar...

O, sihriyle insanı mest eden ayışık gecenin avucunda savrulan duygularımız, buharlandırmıştı bakışlarımızı. Yıldızlar, şaşkın ışıklar yayıyordu, deniz, dalgalarını durdurmuş, bizi dinliyordu... Hissiyatın depreştiği, gönüllerin mânâda birleştiği bir haz içindeydi yüzlerimizdeki çizgiler. O rüzgâr, hayatımda ilk defa okşuyordu yanaklarımı ve gözlerinin nihayetsiz derinliklerinden sökülüp muhabbet şakıyan pırıltılar, gönlümde ilk defa en mükemmel besmeyi yapmaya başlıyordu...

Hayatta her şey susmuştu inan, senin dudaklarından dökülen sözleri dinliyordu. Akdeniz'in havasını billurlaştırın, soluğunu duyuyordum titrek... Ne kadar içliydi sesin ve kısık... Gecenin sükûtunu incitmeden, havada helezonlar çizerek kulaklarıma dolan o fısıltılar. Hayatıma ikinci doğuşunun müjdelerini veriyordu... Korkak ve tedirgin oluşun sevinçten mi, yoksa henüz bitmemiş bir mevsimi kuşatan, yalancı bir baharın vakitsiz açan çiçeklerinin yanılğı coşkusunun sonunda uğrayacağı hezimetin, içler acısı öyküsünün iz düşümleri miydi yüreğimi burkan?...

Küllerin üzerini deşeleleyen o gecenin, hafızana aldığı fotoğrafları sık sık görüntüye istiyor musun Can? Hafızamdan en çok fotoğraflarını istediğim anlar... Ben bunu, geçmiş yıllarla mukayese için istiyorum biraz da. Biliyor musun Can? Çocukların yürekleri de barındırmış sevdaları... Hatta en katıksızını. El değmemiş, egoizme şehvete bulanmamış, kirletilmemiş duyguların, naturelliğini yitirmeden, yüreğe damıtışymış o çağlardaki sevdalar... O, çocuksu yüreklerle tarihe kazıdığımız sevgilerin adımı aşk...

O akşam anlamıştım. Biz, sevdalymışız birbirimize... Sevdaların destanını yazmışız farkında olmadan...